

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **L. Z.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2015, č. j. 41 A 28/2014 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Rozhodnutím Městského úřadu Kuřim ze dne 2. 10. 2013, č. j. MK/14825/13/OD, sp. zn.: S-MK/9372/13/OD/111, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 11. 6. 2013, ve 14.02 hod., na silnici pro motorová vozidla č. I/43, v katastru obce Česká, ve směru Brno – Svitavy, v úseku s maximální dovolenou rychlostí 130 km/hod., řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Superb 3 T, registrační značky X, přičemž mu byla hlídkou Policie ČR pomocí rychloměru GESIG – TRAVIMO, v. č. 34/91, naměřena rychlost 178 km/hod. a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 6 km/hod. mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 172 km/hod. s tím, že tímto svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/hod. mimo obec na silnici pro motorová vozidla o 42

km/hod., čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1000 Kč.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 2. 2014, č. j. JMK 134175/2013, sp. zn. S-JMK 134175/2013/OD/Ša, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce napadl zmiňované rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 20. 5. 2015, č. j. 41 A 28/2014 - 28, žalobu zamítl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve shrnul obsah správního spisu a následně shledal, že vzhledem k tomu, že zmocněnec stěžovatele svou omluvu z ústního jednání zaslanou dne 23. 9. 2013 v 8.12 hod. bez elektronického podpisu v následujících pěti dnech nepotvrdil ani nedoplnil zákonem stanovenou formou dle § 37 odst. 4 správního řádu, postupovaly správní orgány správně, pokud k tomuto podání nepřihlížely (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, publ. pod č. 2041/2010 Sb. NSS, zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nadto krajský soud doplnil, že omluva zmocněnce žalobce neobsahovala ani žádné potvrzení od lékaře či jiný doklad o zdravotních komplikacích. Dle krajského soudu tak byly splněny podmínky pro konání jednání v nepřítomnosti obviněného dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).

K námitce nezákonnosti dokazování krajský soud podotkl, že žalobce tuto ani žádnou jinou věcnou námitku v průběhu správního řízení neuplatnil. V řízení před soudem se žalobce následně omezil na pouhou selektivní citaci judikatury, aniž by svými tvrzeními do řízení vnesl důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze správního spisu přitom dle krajského soudu plynou jasné důkazy o tom, že žalobce řídil motorové vozidlo rychlostí nejméně o 42 km/h větší, než byla nejvyšší povolená rychlost. Na videozáznamu z měření rychlosti pořízeném silničním rychloměrem GESIG – TRAVIMO (dále jen „videozáznam“) je zaznamenána zadní část motorového vozidla žalobce s viditelným detailem registrační značky vozidla, současně s naměřenou rychlostí jízdy. Ačkoliv krajský soud nezpochybňuje, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat důkazy a podklady pro své rozhodnutí, z této teze nelze dovodit, že jsou povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů i v případě, kdy nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních ani o jejich právním posouzení. Dle krajského soudu tak nebylo zejména zřejmé, co by mělo být případným výslechem policistů v dané věci zjištěno. Výslech policistů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, by proto byl naprosto zbytečný (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Neprovedení důkazu návodem k použití měřicího přístroje nelze dle krajského soudu považovat za opomenutý důkaz, neboť žalobce jeho provedení v průběhu správního řízení nenavrhl. K námitkám nepoužitelnosti oznámení o přestupku a úředního záznamu o spáchání přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení krajský soud uvedl, že ačkoliv tyto důkazy samy o sobě nejsou způsobilé prokázat naplnění skutkové podstaty přestupku, ve spojení s ostatními důkazy (zejména videozáznamem) činí danou skutkovou

situaci naprosto jasnou. Krajský soud měl tedy za to, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku.

Jako důvodnou krajský soud neshledal ani námitku zpochybňující řádné provedení důkazu videozáznamem, neboť ačkoliv z protokolu z jednání přímo nevyplývá, zda byl videozáznam v průběhu ústního jednání přehrán, žalobce měl nepochybně možnost se s jeho obsahem v průběhu tohoto jednání seznámit. Daná situace tak dle krajského soudu nevedla ke zkrácení žalobce na jeho veřejných subjektivních právech, což ostatně žalobce v tomto směru ani netvrdil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž předně namítal, že správní orgán I. stupně v dané věci projednal přestupek, ačkoliv se zmocněnec stěžovatele Ing. M. J. z jednání nařízeného na 23. 9. 2013, 13.00 hod. omluvil elektronickým podáním zaslaným dne 23. 9. 2013 v 8.12 hod., v němž uvedl, že se nemůže dostavit k jednání z důvodu návštěvy lékaře, přičemž následně zašle příslušnou zdravotní dokumentaci. Dále zmocněnec stěžovatele zaslal omluvu z ústního jednání znovu tentokrát již e-mailem opatřeným elektronickým podpisem, jenž obsahoval následující text: „*Vážený Bc. F., jak jsem již uvedl, s krvácením z dutiny ústní jsem navštívil ústního lékaře. Ten mne však po prvotním shlédnutí situace odeslal k mému praktickému ošetřujícímu lékaři, který mi stabilizoval stávající stav. V návaznosti na toto Vám zasílám potvrzení o mé účasti u lékaře. Telefonní kontakt na lékaře pro případné ověření mnou tvrzených okolností je uveden na potvrzení. V hluboké úctě, M. J.*“ V příloze e-mailu byla dle tvrzení stěžovatele obsažena plná moc a potvrzení o návštěvě lékaře z akutních důvodů.

Správní orgán I. stupně dle stěžovatele pochybil v tom, že v rozhodnutí uvedl, že zmocněnec zaslal omluvu ze zdravotních důvodů dne 23. 9. 2013 v 8.12 hod. bez elektronického podpisu, avšak pominul v rozhodnutí uvést, že se zmocněnec z jednání o přestupku omluvil dalším e-mailem, a to již opatřeným ověřeným elektronickým podpisem, který odeslal ze své adresy dne 23. 9. 2013 v 12.33 hod. Stejného pochybení se dle stěžovatele následně dopustil jak žalovaný, tak krajský soud.

Vzhledem k tomu, že je mezi stranami sporné, co obsahuje přestupkový spis, navrhuje stěžovatel provedení dokazování tímto spisem a dále navrhuje jako důkaz „printscreen“ obrazovky osobního počítače, na kterém je zobrazen e-mail zmocněnce s rozbaleným elektronickým podpisem, a rovněž sken „*Propustky*“ obsahující potvrzení lékaře, jež byla zaslána jako příloha daného e-mailu.

Stěžovatel dále uvedl, že i kdyby se zmocněnec omluvil pouze e-mailem bez elektronického podpisu s odůvodněním, že zdravotní problémy doloží, měl správní orgán od ústního jednání o přestupku upustit a vyčkat, zda podání zmocněnce nebude opatřeno elektronickým podpisem a zda v přiměřené době zmocněnec nedoloží doklad o potřebě akutního ošetření u lékaře. Skutečnost, že tak správní orgán neučinil, nasvědčuje tomu, že neměl v úmyslu věc řádně projednat a respektovat právo stěžovatele na projednání přestupku veřejně, spravedlivě a v přítomnosti zmocněnce, čímž porušil čl. 6

odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a stejně tak i ústavní právo stěžovatele vyjádřit se ke všem prováděným důkazům při jednání.

Stěžovatel dále namítal, že si správní orgány neopatřily návod k měření rychlosti měřicím zařízením GESIG TRAVIMO a nebylo tak možno přezkoumat, zda došlo k řádnému měření rychlosti, zda měřicí zařízení bylo řádně instalováno do vozidla Policie ČR, ze kterého byla změřena rychlost vozidla stěžovatele, a stěžovatel tak neměl reálnou šanci věcně zpochybnit měření rychlosti měřicím zařízením, čímž došlo k porušení jeho práva na řádné řízení před soudem ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. V této souvislosti stěžovatel odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51. Záznam z měření bez návodu k obsluze je dle stěžovatele nic neříkající, neboť z něj nelze rozpoznat, co znamenají jednotlivé hodnoty na záznamu z měření v případě rychloměru GESIG TRAVIMO. Krajský soud měl dle stěžovatele doplnit dokazování o návod k obsluze měřicího zařízení, což však neučinil, aniž by uvedl, z jakého důvodu nebylo provedení daného důkazu zapotřebí.

Stěžovatel dále namítal, že důkaz videozáznamem nebyl ve správním řízení proveden zákonným způsobem, neboť nebyl podle protokolu o ústním jednání ze dne 23. 9. 2013 správním orgánem I. stupně promítnut, nýbrž toliko přečten. V této souvislosti stěžovatel odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, publ. pod. č. 2633/2012 Sb. NSS. Ze záznamu měření dle stěžovatele dále nelze seznat, že by vozidlo údajně překračující rychlost bylo jím řízeno, a nelze určit ani místo, kde k údajnému přestupku došlo. Ve věci tak bylo dle stěžovatele nutné vyslechnout zasahující policisty, neboť jinak než pomocí úředních záznamů nemohl správní orgán dospět ke zjištění skutkového děje, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvého stupně. Skutek, v němž je spatřován přestupek, tedy nebyl řádně provedenými důkazy prokázán. Z videozáznamu lze zjistit pouze datum a čas měření a dále možné překročení rychlosti, nevyplývá z něj však, že se stěžovatel dopustil vytýkaného přestupku.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami,

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně namítal, že správní orgány a následně i krajský soud pochybily tím, že nezohlednily omluvu z ústního jednání zaslanou jeho zmocněncem dne 23. 9. 2013 v 12.33 hod., a to e-mailem opatřeným ověřeným elektronickým podpisem. Za tím účelem stěžovatel navrhoval provedení důkazu printscreenem obrazovky osobního počítače, na kterém je daný e-mail zobrazen, a skenem „*Propustky*“, na které je obsaženo potvrzení lékaře.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně podotýká, že stěžovatel dané tvrzení uplatnil až v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelem popisovaný e-mail přitom není součástí správního spisu (k návrhu stěžovatele na provedení důkazu správním spisem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní spis zachycuje dokazování, které již bylo provedeno ve správním řízení a které tedy správní soudy již nemusí opakovat, a mohou naopak bez dalšího ze skutečností vyplývajících se správního spisu vycházet) a nebyl stěžovatelem doložen ani v řízení o žalobě. Ze správního spisu naopak vyplývá, že zmocněnci stěžovatele byla na jeho žádost obsaženou v potvrzení odvolání ze dne 4. 11. 2013 zaslána fotokopie spisového materiálu. Stěžovateli tedy bylo již v průběhu přestupkového řízení nepochybně zřejmé, že jím popisovaný e-mail není součástí správního spisu, přesto však stěžovatel své tvrzení, že omluvu spolu s ověřeným podpisem správnímu orgánu zaslal dne 23. 9. 2013 v 12.33 hod., neuvedl ani v řízení o žalobě. Zmocněnec stěžovatele byl přitom do správního spisu nahlížet i krátce před samotným podáním žaloby, o čemž svědčí protokol o nahlédnutí do spisu ze dne 8. 4. 2014, dle něhož zmocněnec stěžovatele znovu převzal fotokopie spisového materiálu spolu s příslušným videozáznamem.

Vzhledem k tomu, že byla tvrzená skutečnost uplatněna až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu, Nejvyšší správní soud k ní v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel.

Pokud jde o stěžovatelem předkládaný printscreen obrazovky, lze nad rámec uvedeného poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu přehledně shrnutou např. v rozsudku ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 - 37, v němž zdejší soud uvedl: „*Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem emailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání emailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání emailu. (...) Co se týče prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 8 Afs 82/2006-68, že „výtisk emailové hlášenky“ není nenapodobitelný, a „v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání“ (obdobně rozsudek č. j. 8 Afs 55/2008-70). Stejný závěr je platný ve vztahu k printscreenu obrazovky elektronické podatelny (či jiného emailového klienta), protože i zde je v případě vzniku pochybností možné uvažovat o falsifikaci snímku obrazovky.*“

Z uvedených důvodů tedy ani Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné provádět dokazování stěžovatelem předkládaným printscreenem obrazovky, neboť uvedený důkazní prostředek není způsobilý vyvrátit doposud učiněné závěry.

K argumentaci stěžovatele, že správní orgán I. stupně neměl od počátku v úmyslu respektovat právo stěžovatele být přítomen projednání přestupku, lze poznamenat, že se v dané věci jednalo již o druhou omluvu zmocněnce stěžovatele z nařízeného jednání, přičemž jeho první omluvu ze dne 28. 8. 2013, ke které zmocněnec stěžovatele doložil rovněž rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, správní orgán I. stupně akceptoval. Ve druhém případě ovšem zmocněnec stěžovatele v den jednání zaslal pouze prostý e-mail, v němž bylo uvedeno, že v důsledku nastalých zdravotních komplikací je možné, že nestihne termín jednání nařízeného na den 23. 9. 2013, 13.00 hod., přičemž přislíbil, že jakmile se jeho stav stabilizuje, zašle správnímu orgánu příslušnou dokumentaci poskytnutou lékařem. Zmocněnec stěžovatele ovšem ani později avizované zdravotní důvody nedoložil.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, platí, že „[o] *přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*“ Ustálená soudní judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 – 20) přitom vychází z předpokladu, že má-li jít o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není účast na ústním jednání možná. Řádné doložení důvodů omluvy je přitom věcí toho, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné trvat na bezodkladnosti omluvy – tedy aby byla sdělena ihned poté, co vznikne překážka bránící v účasti na jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25).

Za dostatečný doklad existence důležitých důvodů by přitom nebylo možno považovat ani pouhou propustku k lékaři, jejíž sken stěžovatel nyní přiložil ke kasační stížnosti, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2017, č. j. 6 As 151/2016 – 19, „*vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, jejíž důvody skutečně znemožňují účastnit se nařízeného správního řízení. Těmito důvody může být hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání. Lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32).*“

Vzhledem k tomu, že zmocněnec stěžovatele v daném případě existenci důležitých důvodů, které mu v účasti na jednání bránily, nedoložil, a to ani dodatečně, jeví se být jako zcela účelová argumentace stěžovatele, dle níž byl správní orgán povinen vyčkat, zda jeho zmocněnec v přiměřené době nepředloží doklad o potřebě akutního ošetření u lékaře.

Pokud by Nejvyšší správní soud takovou námitku uznal, správní orgány by v mnoha případech nemohly z důvodu opakované nepřítomnosti zmocněnce obviněného z

přestupku na jednání vést řízení o přestupku nebo je meritorně ukončit, protože by zde panovala nejistota, zda se zmocněnec obviněného z přestupku dodatečně neomluví. Smyslem řádné a bezodkladné omluvy dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, příp. § 59 správního řádu, je však účinek právě opačný. Požadavek, aby správní orgány bez dalšího odročovaly nařízená jednání pouze na základě ničím nedoložených zdravotních důvodů oznámených e-mailovou zprávou v den konání jednání, proto nelze akceptovat. Správní orgán I. stupně v dané věci navíc nerozhodoval ihned po uskutečnění ústního jednání dne 23. 9. 2013, nýbrž až dne 2. 10. 2013 po té, co ověřil, že omluva zmocněnce stěžovatele nebyla doplněna. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že postupem správního orgánu nedošlo ke zkrácení stěžovatele na jeho právech (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 – 22, a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38).

Nad rámec uvedeného lze rovněž poznamenat, že v případě, kdy by zmocněnec stěžovatele skutečně měl v úmyslu se jednání účastnit a bránily mu v tom důležité důvody, mohly správní orgány po doložení těchto důvodů na takovou skutečnost v průběhu správního řízení reagovat. Postup zmocněnce stěžovatele, který však zůstal nečinný a podal pouze blanketní odvolání bez jakýchkoli věcných námitek, svědčí naopak o jeho obstrukční strategii, již zmocněnec stěžovatele praktikoval rovněž v řadě jiných řízení. Poukázat lze například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, v němž zdejší soud podotkl, že „*správním orgánům i soudům je z úřední činnosti známa osoba Ing. M. J., který opakovaně zastupuje obviněné v přestupkových řízeních, přičemž pravidelně využívá obdobného postupu, kdy se snaží zdržet řízení opakovanými omluvami z nařízených ústních jednání (mimo krajským soudem uváděných věcí srov. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014 - 45)*“.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal danou námitku důvodnou.

Zdejší soud se dále neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, dle níž krajský soud pochybil tím, že neprovedl dokazování návodem k obsluze rychloměru GESIG TRAVIMO, aniž by vypořádal, z jakého důvodu nebylo provedení daného důkazu zapotřebí.

Nejvyšší správní soud k uvedené námitce předně podotýká, že stěžovatel ve své žalobě provedení daného důkazu před krajským soudem výslovně nenavrhoval, nýbrž jej toliko označil za opomenutý důkaz, čímž měly správní orgány porušit právo stěžovatele na kontradiktornost řízení. S touto argumentací se přitom krajský soud důkladně zabýval, přičemž podotkl, že stěžovatel provedení daného důkazu v řízení před správními orgány nenavrhoval. Krajský soud dále zhodnotil jednotlivé podklady pro napadené rozhodnutí, a to zejména oznámení přestupku podané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, ze dne 11. 6. 2013, ev. č. KRPB-143528/PŘSD-2013-060007, úřední záznam sepsaný službu konající policistkou obsluhující měřicí zařízení pprap. D. N. z téhož dne, videozáznam pořízený měřicím zařízením GESIG TRAVIMO, evidenční knihu zařízení GESIG TRAVIMO, digitálního tachometru typ Minispeed 2000, výr. č. 34/91, ověřovací list č. 8012-OL-70252-12 a seznam policistů proškolených k obsluze silničních rychloměrů typu GESIG TRAVIMO.

Z uvedených důkazů krajský soud zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru GESIG TRAVIMO typu Minispeed 2000, výr. č. 34/1991, jehož funkčnost byla ověřena Českým metrologickým institutem (s platností do 14. 10. 2013). Daným zařízením byla dne 11. 6. 2013 v 14.02 hod. naměřena rychlost jízdy vozidla stěžovatele 178 km/h, přičemž měření provedla policistka, která byla k měření rychlosti tímto přístrojem řádně proškolena. Vzhledem k uvedenému proto krajský soud dospěl k závěru, že provedené důkazy jsou k objasnění skutkového stavu věci dostatečné.

Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje.

Vzhledem, k tomu, že stěžovatel ani v obecné rovině nenaznačil, jakých pochybení se příslušníci policie při měření rychlosti dopustili, ani nevznesl konkrétní námitky, z nichž dovozuje neprůkaznost pořízeného záznamu, lze souhlasit s krajským soudem, že v daném řízení nevyvstala potřeba provedení dalších důkazů. Stěžovatel ostatně ani v řízení o kasační stížnosti neuvádí, co přesně by mělo být provedením důkazu návodem k měřicímu zařízení GESIG TRAVIMO prokázáno ve vztahu k vytýkanému přestupku. Argumentace stěžovatele, že právě až na základě provedení příslušného důkazu bude moci vznášet relevantní námitky, se jeví jako zcela účelová. Obzvláště za situace, kdy stěžovatel doposud neuvedl žádnou konkurující verzi, jíž by popíral skutkový stav zjištěný správními orgány, či alespoň dílčí tvrzení, jimiž by zpochybňoval správnost jednotlivých závěrů.

Poukazoval-li stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nelze ani tento odkaz považovat za případný. Ve zmiňovaném případě na rozdíl od nyní posuzované věci žalobce namítal konkrétní pochybení policistů, jež mohla mít vliv na posouzení přestupku, přičemž námitky žalobce nebyly provedenými důkazy vyvráceny. Za těchto okolností považoval Nejvyšší správní soud za nezbytné doplnit dokazování o výslech zasahujících policistů, neboť s ohledem na vytýkaná pochybení vyvstala pochybnost, zda policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje. Ze zmiňovaného rozsudku ovšem nikterak nevyplývá, že by neprovedení důkazu návodem k obsluze měřicího přístroje mělo mít bez dalšího za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jak z něj nesprávně dovozuje stěžovatel.

Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

Ani námitku stěžovatele, dle níž důkaz videozáznamem nebyl proveden zákonným způsobem, neboť podle protokolu o ústním jednání ze dne 23. 9. 2013 nebyl správním orgánem I. stupně promítnut, nýbrž toliko přečten, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

V této souvislosti stěžovatel odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, publ. pod. č. 2633/2012 Sb. NSS. Stěžovatelem zmiňovaný judikát se ovšem týká skutkově zcela odlišné věci, kdy byla Radou pro rozhlasové a televizní vysílání ukládána pokuta za porušení povinnosti provozovatele vysílání při vysílání reklamy a teleshoppingu, přičemž rozšířený senát se v daném případě vyjadřoval k otázce provádění dokazování audiovizuálním záznamem mimo ústní jednání. Za daných okolností pak rozšířený senát dospěl k závěru, že dochází-li

k promítnutí audiovizuálního záznamu mimo ústní jednání, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu.

O takový případ se ovšem v dané věci nejednalo, neboť dokazování probíhalo právě na ústním jednání, o němž byl stěžovatel předem řádně vyrozuměn, a mohl tak využít svého práva být na jednání přítomen a vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Vzhledem k tomu, že uvedené požadavky byly v dané věci splněny, nepovažuje Nejvyšší správní soud pouhou skutečnost, že v protokolu o ústním jednání je příslušný videozáznam uveden mezi důkazy, jež byly při jednání přečteny, aniž by zde bylo výslovně uvedeno, že byl promítnut, za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Obzvláště za situace, kdy je předmětný videozáznam rovněž součástí spisu, do něhož měl stěžovatel možnost nahlížet, čehož taktéž opakovaně využil, nemá zdejší soud za to, že by v daném případě došlo ke zkrácení stěžovatele na jeho procesních právech. Uvedenou situaci je třeba odlišit od případů ohledání na místě, či ohledání věci, která netvoří obsah spisu, a účastník řízení nemá možnost zjistit, co z jejího ohledání vyplynulo. V nyní posuzovaném případě je ovšem zcela zjevné, že obsah videozáznamu byl stěžovateli znám, přičemž skutečnosti, jež z něj byly zjištěny, vyplývají rovněž z dalších provedených důkazů.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je taktéž zjevné, jaké skutečnosti vzal z příslušného videozáznamu za prokázané, když zejména uvedl: „*Správní orgán při svém rozhodování vycházel z kompletní spisové dokumentace, především pak ze spolehlivě zjištěných důkazů opatřených Policií ČR (videozáznam přestupku - měřicí zařízení Gesig - Travimo, evidenční kniha zařízení Gesig - Travimo Č. 34/91, ověřovací list Č. 8012-0L-702S2-12, seznam policistů - proškolení pro obsluhu Gesig - Travimo). Právě videozáznam na CD pořízený silničním radarovým rychloměrem zn. GESIG TRAVIMO zaznamenal zadní část motorového vozidla a je na něm viditelný detail registrační značky vozidla, současně s naměřenou rychlostí jízdy. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán konstatuje, že videozáznam na CD pořízený silničním radarovým rychloměrem zn. GESIG TRAVIMO je důkazem, který byl pořízen zákonným způsobem a je relevantním důkazním prostředkem pro řízení o přestupku. Dokumentování přestupku obviněného bylo policisty pořízeno v souladu s platnými právními předpisy.*“

Uvedené závěry přitom stěžovatel ani přímo nezpochybňoval. V kasační stížnosti stěžovatel toliko namítal, že z předmětného videozáznamu lze zjistit pouze datum a čas měření a dále možné překročení rychlosti, nikoliv však již to, že vozidlo řídil, a ani místo údajného přestupku. K dané námitce je třeba podotknout, že totožnost pachatele ani místo přestupku nebyly v daném řízení prokazovány prostřednictvím videozáznamu. Tyto skutečnosti ovšem jednoznačně vyplývají z oznámení přestupku ze dne 11. 6. 2013, ev. č. KRPB-143528/PŘSD-2013-060007, a z úředního záznamu sepsaného policistkou pprap. D. N. z téhož dne, kdy bylo provedeno příslušné měření rychlosti jízdy. Z uvedených listinných důkazů přitom vyplývá, že stěžovatel byl dne 11. 6. 2013 v 14.02 hod. na rychlostní komunikaci R43 za sjezdem na Ivanovice ve směru na Svitavy bezprostředně po zaznamenání přestupku spočívajícím v překročení maximální povolené rychlosti 130 km/h o nejméně 42 km/h bezpečně zastaven na sjezdu z R43 na obec Česká, kde byl ztotožněn

prostřednictvím předloženého řidičského a občanského průkazu. O osobě řidiče zaznamenaného vozidla ani o místě přestupku tedy nebylo v průběhu správního řízení nejmenších pochyb.

Nad rámec nutného odůvodnění lze dodat, že rychlost 130 km/h byla i v době spáchání přestupku nejvyšší povolenou rychlostí v ČR, neboť podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, v relevantním znění, platilo, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg a autobusu směl jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h a na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h, přičemž dle § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu bylo možné místní úpravou provozu na pozemních komunikacích tuto nejvyšší dovolenou rychlost snížit, nikoliv však zvýšit. Pro úplnost, jakkoli to není pro posuzovanou věc přímo relevantní, je možné ještě doplnit, že s účinností od 31. 12. 2015 byla zákonná nejvyšší povolená rychlost na silnici pro motorová vozidla mimo obec snížena na 110 km/h, čímž u těch dosavadních rychlostních silnic, resp. silnic pro motorová vozidla, které nebyly převedeny do kategorie dálnic (včetně rychlostního úseku silnice č. I/43), fakticky došlo ke snížení rychlostního limitu ze 130 na 110 km/h (není-li místní úpravou provozu stanoveno jinak).

Nejvyšší správní soud má tedy za to, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn bez důvodných pochybností, a souhlasí rovněž s krajským soudem, že provádění dalšího dokazování výslechem zasahujících policistů, se jevilo nadbytečným. Zejména za situace, kdy stěžovatel neuvedl, co by předmětnými výslechy mělo být zjištěno, nebyl důvod očekávat, že by zasahující policisté uvedli něco jiného, než co vyplývá z již provedených listinných důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54).

Ani poslední kasační námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. dubna 2017

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu